

Arrest

nr. 145 506 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1968.

Op 7 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader.

Op 29 november 2011, met kennisgeving op 16 januari 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.06.2011 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Imzouren Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit het voorgelegde pensioeninkomen van de referentiepersoon, blijkt dat dit ruim onvoldoende is om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

De voorgelegde loonfiches van de zus van betrokkene kunnen niet in aanmerking genomen worden aangezien betrokkene een aanvraag gezinshereniging doet in functie van haar vader en niet in functie van haar zus.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis, 42, lid 2 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

3

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijn ten laste zijn.”

(...)

Verweerster stelt in zijn bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeksters vader, de heer O.H. (...), niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en dat van zijn familieleden te voorzien om te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

8.2. De heer O.H. (...) geniet maandelijks de volgende pensioen inkomsten:

Inkomsten uit pensioen voor 2011.

Onder stuk 2 brengt verzoekster een overzicht bij van de inkomsten van de heer O.H. (...) in het jaar 2011 van de AOW-pensioen, periode mei t.e.m. december. Hieruit blijkt dat zijn maandelijkse inkomsten liggen op 748,83, althans vanaf juli 2011.

Onder stuk 3 brengt verzoekster een overzicht van het aanvullende pensioen van de heer O.H. (...) uit de Pensioenenfonds Metalelektro, die hij naast de AOW- pensioen geniet. Deze inkomsten liggen rond de 79,90EUR/ maand.

Tesamen komt dit concreet neer op 829,73EUR.

Aldus uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters vader over een maandelijkse inkomsten beschikt van 829,73EUR.

(...)

8.3. Daarnaast is er ook de inkomsten van de zus van verzoekster, die inwonende is in datzelfde gezin en bijgevolg als gezinsinkomen dient te worden beschouwd (stuk 4).

Verwerende partij stelt dat uit het voorgelegde pensioeninkomen van de referentiepersoon, blijkt dat dit ruim onvoldoende is om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

Uit het door verzoekster voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk en afdoende dat de maandelijkse inkomsten in hoofde van de referentiepersoon ruim boven het leefloon liggen.

Verweerder zit dan ook volledig naast de cijfers en heeft zodoende niet aan correcte feitenvinding kunnen doen. Moest zij dit gedaan hebben dan kon zij tot de vaststelling komen dat de inkomsten van de heer O.H. (...)voldoende zijn om verzoekster ten laste te nemen.

Aldus de vaststelling door verweerder dat de referentiepersoon niet over voldoende inkomsten zou beschikken om verzoekster ten laste te nemen struikelt met de werkelijkheid en zodoende de artikelen 40bis Vw en artikel 8, punt 4 van het voornoemd Richtlijn schendt.

8.4. Verder, uit de bestreden beslissing dient te worden afgeleid dat verweerder verzoeksters aanvraag heeft geweigerd enkel omdat de inkomsten van de heer O.H. (...) 'ruim onvoldoende" zouden zijn.

Verweerder blijft in haar motivering in gebreke door niet verder te motiveren op welke feitelijke dan wel wettelijke bepalingen hij zich baseert om te stellen dat de inkomsten van de referentiepersoon " ruim onvoldoende "zouden zijn.

Zij laat verzoekster in ongewisse door in zijn motivering niet te stellen met welke referentiebedrag zij juist de inkomsten van de heer O.H. (...) vergeleken heeft om tot het besluit te komen dat deze inkomsten "ruimschoots onvoldoende" zijn nu blijkt dat artikel 8, punt 4 van de Richtlijn als maximumbedrag het bedrag van het leefloon stelt dat mag gevraagd worden van de te vervoegen persoon.

Terwijl artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

8.5. Zelfs in de veronderstelling dat de inkomsten van de referentiepersoon niet voldoende zou zijn dan nog altijd mocht verweerder verzoekster aanvraag niet weigeren zonder een onderzoek te doen naar de persoonlijke behoeften van de te vervoegen persoon en zijn familieleden om te zien welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Dat evenmin dit onderzoek blijkt te zijn gebeurd in de bestreden beslissing.

Terwijl artikel 42, lid 2 Vw duidelijk stelt:

" indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste

te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke behoeften van verzoekster en haar vader om vast te stellen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze bepaling in de wet is een dode letter gebleven in de bestreden beslissing. Zodoende is de genomen beslissing niet conform de geldende wetgeving genomen en kan een dergelijke motivering de beslissing dan ook niet schragen.

De inkomsten van de heer O.H. (...) zijn ruim voldoende om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsels.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 40bis, 42, lid 2 en 62 Vw, van de artikelen 7 en 8, punt 4 Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1. Uit de inhoud van verzoeksters verzoekschrift kan afgeleid worden dat zij de motieven, zowel in feite als in rechte, van de bestreden beslissing wel degelijk kent.

Bijgevolg is er geen sprake van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en dient – na hertkwalificatie - nagegaan te worden of de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verzoekster geeft zélf op goede gronden aan dat de referentiepersoon met Nederlands nationaliteit over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken wanneer hij zich laat vervoegen door een (meerderjarige) bloedverwant in neergaande lijn die hij ten laste neemt teneinde te voorkomen dat verzoekster tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk (cf. artikelen 40bis Vw en 40, §4 Vw).

Te dezen worden de inkomsten van de referentiepersoon, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, "ruim onvoldoende" geacht.

Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende" acht nu hij, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, ruim onder het leefloon verdient wanneer hii een persoon te laste neemt.

Immers het inkomen van de referentiepersoon schommelt te dezen rond de 800 Euro. Het inmiddels geïndexeerde...) leefloon bedroeg op het ogenblik van de bestreden beslissing 1023,91 Euro, en ""^ 5 3,46 Euro, voor een gezin met een persoon ten laste, categorie 3 (cf. zie omzendbrief ter zake, publicatiedatum 23 augustus 2011).

3. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt werd er in de bestreden beslissing wel degelijk onderzoek gevoerd en rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkenen, inclusief de zus van verzoekster.

Het is niet kennelijke onredelijk dat het bestuur de voorgelegde loonfiches van de dochter/zus van betrokkenen niet in aanmerking neemt.

Immers:

a De aanvraag gezinshereniging gebeurt t.a.v. verzoeksters vader en niet haar zus. Omdat in voorkomend geval de zus het gezin altijd kan verlaten, is het te dezen niet opportuun om rekening te houden met ook haar inkomsten. Zo geschiedde.

b. De wet voorziet te dezen geen recht op gezinshereniging tussen zussen (bij het overlijden van de inmiddels gepensioneerde vader zou dat mogelijk het gevolg zijn, voor zover verzoeksters zus het gezin dan al met zou verlaten hebben, met alle gevolgen voor het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk vandien).

Het voorkomen dat de kosten van de gezinshereniging afgewenteld worden op het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk is overduidelijk de finaliteit van de regelgeving ter zake.

Hoe dan ook, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht,

niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van het bestuur.

4. Verzoekster gaat, wanneer zij stelt dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke behoeften van betrokkenen, voorbij aan het feit dat de bewijslast in eerste instantie op haar rust.

Het is aan haar om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, quod non.

Op grond van stukken uit het administratief dossier kon het bestuur - het algemeen belang, te dezen de instandhouding van de Sociale Zekerheid indachtig - in alle redelijkheid besluiten dat de referentiepersoon over "ruim onvoldoende" bestaansmiddelen beschikt. Verzoeksters kritiek is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij in haar motivering in gebreke blijft door niet verder te motiveren op welke feitelijke dan wel wettelijke bepalingen zij zich baseert om te stellen dat de inkomsten van de referentiepersoon "ruim onvoldoende" zijn, waarbij zij de verzoekende partij in het ongewisse zou laten door in de motivering niet te stellen met welk referentiebedrag zij de inkomsten van de referentiepersoon heeft vergeleken om tot genoemd besluit te komen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet vermeldt op grond van welke wettelijke bepalingen deze is genomen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 52, § 4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Aangezien deze bepaling van het vreemdelingenbesluit onlosmakelijk is verbonden met de bepaling 40bis van de vreemdelingenwet, is het normdoel bereikt wanneer in de beslissing in rechte wordt verwezen naar de bepaling in het vreemdelingenbesluit in plaats van naar het toepasselijk artikel uit de vreemdelingenwet (I. Opdebeeck en A. Coolsaet, *Formele motivering van de bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 467*).

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)."

Om een verblijfsrecht te kunnen genieten als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als descendent van een burger van de Unie, dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij ten laste is van diegene in functie waarvan zij haar aanvraag indiende, in casu van haar Nederlandse vader.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht nu zij niet afdoende heeft aangetoond en laste te zijn van de referentiepersoon, nu uit de voorgelegde pensioeninkomsten zou blijken dat deze ruim onvoldoende zouden zijn om de verzoekende partij effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van Belgische overheden, en daarnaast de loonfiches van de zus van de

verzoekende partij niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien de gezinshereniging in functie van de vader gebeurt.

Weliswaar kon de verzoekende partij zoals uit het voorgaande blijkt uit de bestreden beslissing afleiden op grond van welke wettelijke bepaling(en) deze werd genomen, toch kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering gebrekkig is nu niet blijkt waaruit de verwerende partij afleidt dat de inkomsten van de referentiepersoon "ruim onvoldoende" zouden zijn. De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing inderdaad tot de stelling dat de voorgelegde pensioeninkomsten ruim onvoldoende zijn, doch laat na te verduidelijken op basis waarvan zij dit oordeel velt, zodat de verzoekende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen nu zij niet in kennis is van de precieze motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd genomen zonder vermelding van een concreet drempelbedrag of referentiebedrag waaraan de inkomsten van de referentiepersoon, die overigens niet in concreto blijken uit de bestreden beslissing, zouden zijn afgetoetst, zodat de verzoekende partij het raden heeft naar de achterliggende redenering. Evenmin blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen in concreto gebeurde en dat een beslissing werd genomen na een onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, meer bepaald een behoefteanalyse zoals vereist overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Evenmin blijken uit het administratief dossier aanwijzingen voor een in concreto beoordeling in functie van de noden van de verzoekende partij. Een behoefteanalyse blijkt niet.

De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht. Deze discretionaire bevoegdheid impliceert eveneens dat de verwerende partij in haar beslissing uitdrukkelijk moet motiveren waarom zij tot een bepaald oordeel is gekomen opdat de aanvrager inzicht heeft in de redenen waarom de verwerende partij overgaat tot een weigeringsbeslissing, hetgeen zij in casu naliet te doen. Nochtans staaft de verzoekende partij blijkens het administratief dossier haar aanvraag met concrete elementen inzake het inkomen van de referentiepersoon en haar zus.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is niet afdoende omdat ze niet concreet en duidelijk is. De verzoekende partij kan op basis van voornoemde motivering niet de redenen achterhalen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen.

De omstandige repliek in de nota is een a posteriori motivering die het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing niet kan herstellen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te

verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een gemotiveerde en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 29 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN